

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 4 (7)

Вересень

1954

У ШКОЛУ

Дзвонить дзвіночок:
— Дзелень, дзелень!
Сміється сонце,
Збудився день.

Кличе дзвіночок:
— Бім-бам, бім-бам!
— Час вже у школу
Йти школярам!

Вчить пташка-мати
Своїх пташат
Вгору здійматись,
В хмари злітать.

Вчить рідна школа
Нас школярів,
Щоб рідну мову
Кожний умів.

Славне минуле
Кожний щоб знав,
Про Україну
Щоб пам'ятав.

Сестр. Леся

І В А С Ь Т А Г Р И Ц Ї

І В А С Ь

Поза морем, на чужині,
Там Івась живе з багьками.
Хоч не бачив України,
Та про Неї чув від мами.

Цільно з лука він стріляє,
Перший він у змагу всюди,
Дома мамі помагає,
Аж дивуються всі люди.

Ройовий він у новацтві,
В Рідну Школу йде щоднини,
Вчиться про красу, багатство
І про славу України.

Г Р И Ц Ї

Там, де Прут-ріка завзято
Вниз біжить із Верховини,
Там щодня пасе ягнята
Гриць малий у полонині.

Він батьків уже немає:
Ворог взяв їх тому місяць,
Старший брат (Грицько це знає!)
Із повстанцями у лісі.

Та в колибі Гриць ховає
Книжку братову цікаву.

З неї залюбки читає
Про України давню славу.

Так ростуть вони охочі
Чи до праці, чи науки,
Щоб на вільній Україні
Ще подати дружньо руки.

Сидір Воробкевич:

Р І Д Н А М О В А

Мово рідна, слово рідне!
Хто вас забуває,
Той у грудях не серденько
А лиш камінь має.

Як ту мову мож забути,
Котрою учила
Нас всіх ненька говорити,
Ненька наша мила?!...

Ой, тому плакайте, діти,
Рідненькую мову,
І учіться говорити
Своїм рідним словом!

Мово рідна, слово рідне, —
Хто вас забуває,
Той у грудях не серденько,
А лиш камінь має!

Дня 4. липня 1954 відбулося урочисте відкриття таборів на Новому Соколі (в Норт Коллінс, Боффало, ЗДА). На фото: Сірий Лев передає новачкам і новачкам Вогонь Любови Рідного Краю із славного пластового табору С о к о л а, щоб розпалити її на новому Соколі.

Фото — В. О. Грималяк.

ДАРУНОК ФЕЇ

Над Озером Онтеріо в Канаді жила собі одного разу мала новачка Люба. Хоч новачка, вона інколи любила говорити неправду. Батьки старалися відучити її від того, але не помагало. Вкінці вони рішили піти на нораду до доброї Феї. Фея жила там, де щороку таборували новачки. Вона дуже любила новачок і помагала їм. Та не любила вона, коли хто говорив неправду.

І до тієї Феї поїхали батьки з Любою. Не важко було знайти

Фею. Мама зараз почала її розказувати, чого вони прийшли. Фея відповіла їй:

— Я пригадую Любу з табору. Вона часто говорила неправду, і через неї мені завжди боліла голова. — І добра Фея так суворо глянула, що Люба аж сховалася за маму. Та Фея сказала:

— Не бійтеся, я нічого злого не зроблю. У мене є червоні коралі. Вони будуть добрим оборонцем правди. Вбери їх, Любо, і не скидай цілий рік. Коли б

ти їх скинула станеться щось страшного!" І поклала Любі на шию коралі.

Два дні після того сестричка Оля проголосила, що будуть перші після вакацій сходи. Люба не могла вже ніяк їх діждатися.

Посходилися новачки на сходи: Готуйсь, Готуйсь! — віталися вони. — О, Любо! Яке гарне в тебе намисто! Хто тобі його подарував? — питали новачки.

— Я захворіла, а коли видужала, батьки мені його дарували! — Та в цю ж хвилину намисто стало чорне, мов вугілля.

— Ой, ой! — закликали з острахом новачки.

— Так, я була хвора, чого ви всі так кричите? — ніби спо-

кійно спитала Люба. В цій хвилині коралі стали брудно-зелені. Дівчатка дуже налякалися. Люба теж.

— Я була в доброї Феї — призналася вона. Новачки почали сміятися, бо думали, що це теж вигадка.

— Не смійтеся! Фея вислала по нас прекрасне зелене авто. Ми заїхали до її палати, що була вся з золота. Фея дала мені коралі, не кажучи і слова.

Та тут коралі почали ставати все вужчі, аж стали дусити Любу.

— Любцю, перестань, нам страшно за тебе! — почали навипередки просити новачки...

— Увага, сестричка Оля йде! — закричала від дверей Галя.

— Сестричко, Люба має таке дивне намисто! — розказали новачки зараз після привіту. — Фея їй дала, та, що в нас на таборі була.

— Так, — призналася Люба. І цього намиста я не можу скинути, бо сталося б щось страшного. А коли я говорю неправду воно або чорніє, або зеленіє, або дусить мене. Та я вже не буду ніколи говорити неправди!

А тоді намисто стало знову таке велике, як було давніше, та ще гарне-гарне червоне. Люба носила його з гордістю, і всі знали, що вона завжди говорить правду.

Бджілка

Ніна Мудрик

ПЕРША ВАТРА

Синя тень лягла на шатра,
Світить місяць ліхтаря;
Першу таборову ватру
Запалив сьогодні я!

Іскорки летять угору,
Ох, яка ж чарівна мить! —
— У наказі було вчора:
„Ігор ватру запалить!”

Ген біліють наші шатра,
На траву лягає дим. —
Я запалював цю ватру
Сірником лише одним.

Моторошно було трохи,
Щоб хоч вогник не погас!
Він по ріщю повз, по моху,
Коливався довгий час.

Ох, нарешті! Іскри-зірки

Сколихнулися ясні! —
Братчик гутірку скінчив вже,
Починаємо пісні!

Роман Завадович

МАЛИЙ ГЕРОЙ З КРАСНОПОЛЯ

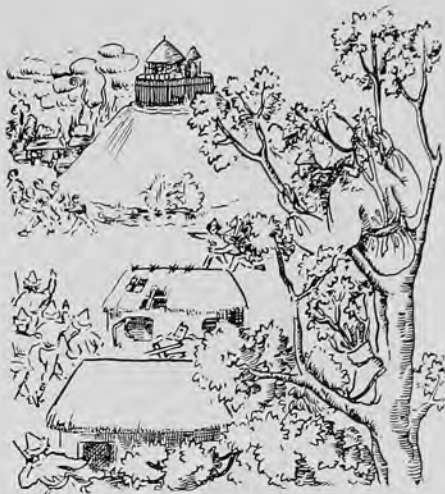
(Продовження з 3. числа)

Із кущів вискочило двоє татарських вартових. Роздався дикий крик. То був умовлений знак для головної татарської сили, що таборувала по той бік замочку, коло церкви.

Над головами вартових свиснуло кілька стріл, і озброєний гурток краснопільців пер нестримно наперед. Вартові ще раз закричали, випустили по стрілі і кинулися тікати. Не сила їм було мірятися в бою з цілим гуртом людей, що, як їм здавалося, за всяку ціну хотів прорватись у ліс. Вартові знали, що це краснопільцям не пощастить, бо їх швидко наздожене головний відділ. Тому один зник у гушавині, а другий став тікати в поле, щоб не на-
ражувати життя на небезпеку.

— Швидко! Швидко! — притишеним, але рішучим голосом командував Васюта.

Максим добіг до перших кущів. Тут починався ліс. Серед

густих кущів ліщини стояла по-кручена липа, обросла від кореня аж до перших галузей купками гнучкого пруття.

Татарські вартові не переставали давати знаків тривоги. Від сторони церкви відповіли їм вигуками. Краснопільцям треба було хутко справлятися, щоб не попасти в руки ворогам, що наближались більшою силою. Чути було ржання коней — знак, що за піхотинцями також кінні кинуться в погоню.

Опинившись під липкою, Максим, хапаючись, виламав кілька прутів, обтикав ними Богуту і підсадив його на стовбура.

— Держись, хлопче! Хай тобі Бог помагає!

— Бувайте здорові, дядьку! — відповів хлопець і поповз по стовбурі вгору.

— Назад! — крикнув Максим, і Васюта справно завернув свою громадку. Краснопільці вдавали, ніби вони зневірилися у можливість утечі, і кинулись в напрямі гостроколу.

Збоку було видно купки Татарів, що бігли від сторони церкви. Але вони попали під рясний обстріл з-за гостроколу і мусіли відбігти далі в поле та обходити небезпечне місце великим півколом. Це спричинило затримку, яку використав Васюта. Його громадка швидко добігла до гостроколу. Їм подали з того боку руки, і за хвилину браві хлопці заховались перед татарськими стрілами за дубовою огорожею.

— Дотепер усе гаразд! — сказав Максим до Васюти. — Все робиться так, як ми думали а далі...

І він прикипів очима до місця, де з-між гушавини підіймала зелену корону кучерява липка. Татари понишпорили в гушавині, пересікли сюди й туди край лісу, покричали і почали заспокоюватися. Сторожу подвоєно, а решта знову відійшла під церкву. По дорозі Татари вимахували руками і кричали щось в сторону замочку — певно запевняли оборонців, що їм не вирватись звідесь.

Хитрощі вдалися.

III. ШЛЯХ ДО ВОЛІ.

Коли біля гостроколу свистіли і кричали люди, по кострубатім стовбурі липи обережно повзло вгору якесь зелене сотворіння.

Воно було обтикане липовим пруттям і скидалося на великого гудзя, що, бува, наросте на стовбурі завбільшки в діжу. Таких гудзів на липі було кілька.

Богута непомітно просунувся поміж справжніми гудзями і зник серед листя. За хвилину почув під собою татарські крики і тріскіт ламаних кущів. Прилип до галузі і ніби завмер. По довшій хвилині крики віддалилися. Крізь віконце в листі Богута бачив, як Татари відходили в сторону церкви. Але переклики між кущами не припинялись, і Богута догадався, що сторожа стоїть зовсім близько від нього.

Обережно поповз по бічній галузі і передався на дуба. Дерева стояли тут густо, і їх гілля поспліталось, мов руки. Почався небезпечний шлях до волі, до рятунку.

Часто траплялось, що від однієї гілляки до другої було задалеко. Доводилось змінити напрям і вибирати іншу дорогу. Десь на четвертому чи п'ятому дереві одинока гілляка, якою можна було покористуватись, висіла занадто високо над галуззю сусіднього дерева.

І тоді виявилось, що дуже добре зробив Богута, захопивши з собою кілька мотузків. Прив'язав мотузка до горішньої галузі і, мов павук, тихо опустився на нижчу галузь. Бувало так, що гілляки були тонкі і небезпечно погиналися. Тоді Богута перев'язував кінцем шнура грубше місце гілляки, другим кінцем опоясував себе, щоб мати сяку-таку безпеку і тоді карабкався поміж листями, мов хрущ. Старався робити якнайменше шелесту, але це не завжди йому вдавалось. Раз під ногами зламалась у нього суха гілляка. Щастя, що держався руками другої і тому, хоч ноги повисли в повітрі, він не впав униз. Сухий тріск понісся по лісі, але по верхівітті дерев гуляв досить сильний вітер і шум дерев заглушив відголос.

Кілька зляканих птиць злопотіли крильми і дико закричали, зацокали білки, стрибаючи зручно то вгору, то вниз. Із опустілого гнізда якоїсь великої птахи вискочила куна і, мов стріла, понеслася поміж галуззя. Дятлі перестали довбати кору і, відлетівши набік, з недовір'ям спостерігали небачену дотепер тварину, що повзла по деревах.

Важко перемагав Богута труднощі такої незвичайної дороги. Шкіра на долонях, подряпана корою, пашіла. На грудях, ліктях і колінах одежина подерлася, і на голому тілі почала виступати кров. Але Богута не чув болю — він не мав на те часу. Був пронятий однією всевладною думкою перемогти перешкоди, подолати

небезпеку, врятувати дорогих і рідних, своє гарне Краснополе, не дозволити ворогам далі нівечити його любий рідний край.

Час-до-часу зупинявся і наслухував. Особливо був обережний у місцях, де його можна було бачити з землі. Чув перегукування татарських вартових, але голос доходив до нього вже ззаду, від сторони Краснополя. Ліс ставав щораз густіший. Богута лічив дерева, якими просувався і, коли дійшов до п'ятнадцятого, вирішив зійти на землю. Щоправда, небезпека була ще дуже велика, але про його присутність ніхто не знав. Внизу похитувались лапаті папороті і великі лопухи — було де сховатись.

Богута обережно зсунувся по стовбурі вниз. Сорочина й штанята роззявились дірами, крізь які проглядала червона пошарпана шкіра. Впав у бур'яни і поповз далі. Зупинявся, надслухував і знову повз. Тим разом посувався куди швидше, як по деревах. Через деякий час, як почуття безпеки ставало в нього більше, почав підбігати хильцем.

Щось рванулось, шелеснуло в кущах, і Богута з помертвілим серцем припав до землі. Але то був тільки зайчик. Він мерщій понісся лісом швидкими скоками і пропав у гущавині. Бідний зайчик — його доля була подібна до того, що тепер переживав Богута!

Сестричка Ірина роздала новачкам „Лісовим ягодам” нове число „Готуйсь”.

ЩО Я ЗНАЮ ПРО ГЕТЬМАНА МАЗЕПУ

Кожного року наше новацтво святкує пам'ять визначних людей, що прислужилися Україні. Однією з таких історичних постатей, що їй ми віддаємо пошану в місяці вересні є великий гетьман Іван Мазепа.

Він походив з української шляхти на Київщині. Молодим хлопцем вислали його на захід, де він був пажем при королівських дворах. Там він добув широку освіту, бо був дуже здібний та розумний. Опісля вступив на службу до українських гетьманів — Петра Дорошенка й опісля Івана Самойловича. В 1687 році Івана Мазепу обирають гетьманом Лівобережної України. Він побудував багато церков та допомагав українським школам.

Після Переяславського договору, Україна попала була під вплив Москви. В Московщині панував тоді жорстокий цар Петро, що заздрим оком дивився на багату Україну та хотів знищити її. Він будував собі твердині та до роботи забирав вільних козаків із України.

Гетьман Мазепа бачив добре, що Москва хоче знищити український нарід. Він хотів врятувати Україну від сумної долі.

Тоді шведський король Карло XII. воював з Москалями. Гетьман Мазепа почав переговорювати з ним, в таємниці перед Москвою, щоб спільно виступи-

ти проти Москви. Король Карло погодився. Та сили Москви були втрое більші від шведських й українських полків. Дня 10. липня 1709 року прийшло до бою під Полтавою. Москалі перемогли в цім бою і цар жорстоко

Малюнок арт. мал. В. Дядинюка помстився на Українцях. Гетьманську столицю Батурин спалив та повбивав його мешканців. Московські війська зайняли цілу Лівобержну Україну. Старий гетьман Мазепа переїхав на Молдавічину та з горя помер у Бендерах дня 3. вересня 1709 року. Значення гетьмана Івана Мазепи є в тому, що він підняв збройну боротьбу проти Москви, що є ворогом України.

1. ЩО ПАВЛУСЬ КАЖЕ МАМІ

— Якби мені, мамо,
Літака дістати,
Щоб під небом синім
Наче птах літати,

Ми візьмемо тата
І сестру Галину
Всі разом полинемо
В рідну Україну.

Злинемо під хмари,
Понад сине море...
Там вітри гуляють,
Хвилі — наче гори.

Та тобі, матусю,
Нічого боятись!
Літаком зумію
Добре кермувати!

Не мине й година,
Хочби й дві години,
Ми уже будемо
Близько України.

Там, де Попрад-річка

В'ється крізь Карпати,
Станемо ми рідну
Землю привітати.

Ти ж її давненько
Бачити хотіла,
Тож зрадієш певно,
Мамо моя мила!

Опісля вже далі
Літачок наш злине
Над ліси карпатські,
Понад полонини,

Де гуде трембіта,
Легіні гуляють,
Довбушеві скарби
У землі дримають.

Злинемо й на північ,
Понад Підкарпаття,
Де земля підгірська
Нафтою багата.

Ось до Нагуевич
Наш літак долине,

Де Франко родився
Славний син України.

Звідтіля на північ
Летимо щосили.

Там де Львів, де город
Короля Данила.

Треба ж нам у храмі
Юра побувати,

Церквцю Успенську
Треба привітати...
(Продовження буде)

Ребусики

А тут ще один ребусик! Попробуйте його розгадати! Може він виглядає й не дуже легкий, але коли Ви пильно розв'язували всі ребусики у попередніх числах „Готуйсь” — то й цьому дасьте раду! А не забудьте прислати розв'язки до редакції „Готуйсь”!

СПРОБУЙ ВІДЧИТАТИ!

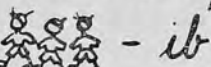

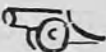

Ці загадки розгадаеш таксамо, як ті, що були в числі „Готуйсь” за травень. Тільки тут замість рік на Україні знайдеш різні міста.

- 1) Братчик Василь вів рій „Рисі” на прогулянку.
- 2) Івась пиріжки їв, аж за вухами тріщало.
- 3) Левко не був у Ромка ні вчора, ні сьогодні.
- 4) Дивися, Христю! Вуж городом повзе, такий великий!

Лобак
Торчик

Покинулися
Кинув   і

Тде в і думає,
Що тепер робити має:
Все на -ни ходити
В рідній -і пильно вчитись,
У -у -ом писати
У всі прочитати.
 -ми рисувати

 -ів -ів
 -ів із -ами,
Що борались з ворогами.
А як буде пильно,
Виросте , ,
З -а усім на диво
стане -ом правдивим.

ЛИСТ РОЯ „ЧОРНИЧКИ” ІЗ ТРЕНТОНУ ДО СЕСТРИЧКИ РЕДАКТОРКИ

До Редакції „Готуйсь”

Дорога Сестричко Лесю!

Ми „Чорнички” з гнізда „Лісові Ягоди” в Трентоні, ЗДА, рішили на сходинах з нашою сестричкою (також Лесею) написати листа до редакції та просити, щоб „Готуйсь” збільшився ще хоч на чотири сторінки, бо ми любимо читати наш журнал „Готуйсь”. А вже найкраще подобалося нам оповідання „Герой з Краснополя”, „Подорож на Україну”, „Киця на таборі”, ребусики та віршики. Тільки хотіли б ми, щоб їх було багато, багато. Ми хотіли б також щоб у журналіку „Готуйсь” були образки та світлини всіх — всіх роїв із усього світу.

Ми посилаємо три світлини із нашої прогульки дня 5-6. червня 1954. Ми мали там дуже гарну теренову гру, яку описує моя кузинка Христя.

Готуйсь!

Марта Татомир

ЛИСТ СЕСТРИЧКИ РЕДАКТОРКИ ДО „ЧОРНИЧОК”

Дорогі „Чорнички”!

Ваш лист дуже втішив мене. Радію, що Ви всі так пильно читаете „Готуйсь” та що він Вам подобається. Коли будете його далі всі пильно читати, а може

навіть і вишлете передплати, щоб „Готуйсь” приходив до Вас до хати поштою, тоді через якийсь час зможемо його збільшити та містити в ньому все, що лиш Ви хочете.

Пишете, що подобаються Вам ребусики. Але, коли їх відгадаєте, то пришліть мені відгадку. Бачите, в кожному числі ми пишемо, хто прислав добрі відгадки. Чи не хотіли б Ви, щоб і про Вас це написати?!

Дуже мені жаль, що не можу помістити Твого, Христюню, оповідання про Ваш змаг бо не стає на все місяця. Але воно написане гарненько, і коли другим разом матимете знов яку прогулянку чи свято, то опиши його знов, то може тоді помістимо.

За світлинки дуже Вам дякую — і бачите, що містимо одну із них.

Із новим шкільним роком бажаю Вам гарних успіхів в науці та в новакуванні у домівці!

Готуйсь!

Сестричка Леся

Новак Юрко із Торонта, Канада, вміє вже стріляти з лука, наче справжній отрок.

Новачки Даруся Кульчицька та Лідка Білан із роя „Лемкині” на стійці перед табором „Молода Україна” в Іст Четгем, ЗДА.

ЛИСТ ГНІЗДА НОВАЧОК „КРИЛАТИ” З ВІННІПЕГУ, КАНАДА, ДО „ГОТУЙСЬ”:

Ми, Новачки восьмого Гнізда УПН-ок „Крилаті” — рій „Жайворонки” в Вінніпегу дуже радіємо появою нашого новацького журналика „Готуйсь”. З цієї нагоди складаємо 10 долярів, що їх ми заколядували зимою. Бажаємо редакції „Готуйсь” багато успіхів та передплатників. При найближчій нагоді не забудемо, щоб роздобути знову хоч малу суму грошей на піддержання нашого новацького журналу.

Здоровимо новацьким привітом „Готуйсь”

Орися Сенчук-ройова роя „Жайворонки”

„ГОТУЙСЬ” ВІДПОВІДАЄ „КРИЛАТИМ” - „ЖАЙВОРОНКАМ”:

Дорога Орисю і всі Ви Новачки!

Дуже дякую Вам за Вашу гарну світлину із свята п'ятиліття Вашого Гнізда! Поміщу її у другому числі, щоб всі новачки

могли на неї теж поглянути. Та кож дуже дякую за вашу пожертву. Тим більше вони варті, що заробили Ви їх своєю власною працею — заколядували для „Готуйсь”. Певно багато інших новачок з інших гнізд схоче зробити так само! Правда, тепер Ви знаєте, як то приємно вміти самому придбати гроші на добру ціль!

Бажаю Вам багато веселих забав та приємного читання українських книжечок і „Готуйсь”!
Готуйсь!

Сестричка Леся

Новак Борис Бачинський із роя „Олені”, гнізда „Карпатські звірі” у Філядельфії, ЗДА, пише:

МІЙ ПЕРШИЙ ТАБІР

Як я мав 6 1/2 року, вислали мене Батьки на мій перший табір. Дорога була гарна і я був веселий. Але як я приїхав до

Новачка біля шатра.

„Сунички” минуть руки в потічку.

табору, мені там не подобалося, так, що я хотів зараз вертатися домів. Там було дуже гамірно і чужо. Біля мене не було ані Тата ані Мами і здавалося, що було безголов'я. Минали дні, минали тижні. Життя в таборі було щораз приємніше. Правда, що я мав доброго братчика. Я навіть не спам'ятався, як миңу в місяць. Прийшов кінець табору. І мені було дуже сумно, коли братчик помагає мені пакувати мою валізу. Мені так дуже жалко покидати табір і його прекрасні ватри. Але не було ради, я мусів вертатися. І пригадалися мої перші дні повні туги і жалю за домом і ті пізніші, приємні, соняшні, безжурні дні.

Я завжди приємно згадую мій перший табір, що називався „Діти матері Природи”. Цього року я був знову на таборі. А тепер кличу до товаришів: „Табір є гарна річ! На другий рік їдьмо всі!”

Борис Бачинський

ЛИСТ ТАБОРУ НОВАКІВ „ХЛОПЦІ З ЗЕЛЕНОГО БОРУ” В КАНАДІ.

До газетки „Готуйсь”

Нас є 32-ох а табір наш зветься „Табір хлопців з зеленого бору”. Два тижні минули нам приємно й дуже скоро. Купіль

в озері любимо найкраще. Також огники, що при них братчики розказують нам про Січових Стрільців, героїв з Української Повстанської Армії, про інших новаків у світі та про нашого Пластового Дідуса Сірого Лева. При вогнику співаємо теж пісні й виводимо скечі.

Ми вже добре загартовані. Засмалені на сонці, може й чемніші, хоч Команда нам про це не говорить.

Коли йдемо до кухні, співаємо пісень: „А в таборі наша трубка” або „По фас...” Крім них знаємо багато нових пісень. Тепер вчимося будувати вежі, стріляємо з луків і складаємо преби. Щиро здоровимо Вас усіх новаків, що читають „Готуйсь”.

Готуйсь!

Хлопці з зеленого бору

А як Ви думаєте, читачі „Готуйсь”? На чому написали „Хлопці з зеленого бору” свого листа? На папері? Ні!!! Знайшли в лісі кусок білої та гладенької, як папір, березової кори та на ньому написали! Звичайним чорнилом так, ніби це на папері!

„Готуйсь” відповідає „Хлопцям з зеленого бору”:

Дякую Вам, славні „Хлопці з зеленого бору” за Вашого листа! Певно Ви і читали книжечку про двох таких хлопців, що вибрали Ви собі саме цю назву для табору! А правда, що гарна це книжечка!? Радію, що на таборі Вам час так гарно минає! А коли приїдете домів та будете знов ходити на сходи, кожний у своєму місті, то не забудьте знов написати до „Готуйсь” що Ви у Вашому гнізді робите, що читаете, що майструєте, як бавитеся! Бо всі читачі

„Готуйсь” хотіли б якнайбільше про Вас знати!

Готуйсь!

Сестричка Леся

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК ІЗ ЧИСЕЛ 2 ТА 3:

Ч. 2 (5): Ребусик: Всі ідемо до табору.

Крилаті друзі України: 1. Дятель, 2. Бузько, 3. Ворона, 4. Ластівка, 5. Сорока, 6. Чапля.

Ребусики: стовп, столяр, місто, столи, стодола, хрестоносці, пости, столи, стогін, Стохід, стогін; стопа, посторонок. Подумайте, чи знаєте, що кожне слово значить!?

Карта-загадка: границі України. Загадки-ріки України (треба було їх шукати поміж словами:)

1. Дніпро, 2. Дністер, 3. Прип'ять, 4. Тиса, 5. Сян. Чи знаєте, якими українськими областями пливають ці ріки?

Хрестиківка: пес, зле, лис, око, іде, лев, Аня. Разом: Великдень. Треба було додати „В” на початку і „Б” на кінці.

Ч. 3. (6): Заспаний Петрусь: незачесаний, шапочка одягнена криво, сорочка зашнурована криво, краватка незасунена, сорочка зле впущена під пояс, кінець пояса висить, бракує правої скарпетки, правий черевик незашнурований. Але це було ще в червні, а тепер Петрусь вже певно поправився!

Однакові шатра: ч. 1 та 3.

„Журавлі” прочитали напів на листочках: „Новак служить Богові й Україні”. Чи знаєте, звідки взяті ці слова?

Загадки: 1. Наперсток, 2. Паровіз та вагони. 3. Годинник, 4. Папір та письмо.

Добрі розгадки загадок прислали: новачка Дзвінка Барагура з Нью Йорку та новачка Ліда Диміцька з Філадельфії, ЗДА.

МАГІЧНИЙ КВАДРАТ!

Тут маємо квадратики із числами. Числа в квадратиках можна переставляти, як хочемо. Як добре переставимо, то як дода-

1	2	3
4	5	6
7	8	9

мо числа в одному рядку, чи згори вниз, чи зліва на право, чи наскіс, завжди дістанемо 15. Нелегка це штука, але попробуймо її зробити!

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” ТІЛЬКИ 2. — ДОЛ. НА РІК.

„HOTUJS” — Magazin for Ukrainian Children

Видає „Пласт”, Організація Української Молоді

Published by PLAST, Ukrainian Youth Organization, Inc. Detroit, Mich, Pa. USA

Редарує Колегія під проводом ст. пл. Лесі Храпливої

388 E. 10th St., Apt. 4 R. E.

NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція й Адміністрація пл. сен. Богдан Кравців

2011 Mt. Vernon St.

PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна 0.20 дол. Річна передплата (за 10 чисел, крім вакацій) 2.— дол.

Друкарня „Дніпро”, 77 Іст Ст. Маркс Пл. Нью Йорк.